

ны, и мжмри нѣкого за погрѣшки. Но треба да сж истина оная, кои то говори и искренни. Съ тая фигура проповѣдувать много пжти проповѣдницы тѣ, и мжмрять голѣмцы и царѣ. Прилична е и въ писма та за двѣ причини; първо защо писмо то ся пише съ искренность повече, а второ, какво то ся пише, то го знажтъ само оныя два пріятели.

66-о. Прощеніе (Уступленіе *Concessio*) є да ся показвамы согласни съ кое то може да каже слышателя, или противника ни на слова та ни, за да скажемъ послѣ по' силы слова. Сократъ често употребляваше тая фигурж, както и Оратори тѣ. Може да ся употреблява и въ писма Уничжигителны и други.

67-о. Возобщеніе (*Anakynosis*) є фигура сложна отъ Прощеніе, и Вопросеніе, и става, кога то предложимъ на слышателя предмета, послѣ го пытамы, да ны поучи, или да ни кажи, ако є было возможно другоаче да стане по' добрѣ. н. п. „Какво друго можяхъ да сторж, като гледахъ . . . и проч“. Но треба да внимавамы за да не прощавамы оная нѣща, чрезъ кои то давамы силж на противника ни, нито да предлагамы такява нѣща, кои то не ще можемъ послѣ да поправимъ.

68-о. Отвѣствованіе (*Anthrophora* или *Dialogisme*) є, кога то сами пытамы, и сами отвѣщывамы, или като чи ны пыта нѣкой, а мы му давамы отвѣтъ. н. п. „Но ако рече да отнеми и то, кой сетѣще стои насреща му? братъ му? но той мыслиж, и ще му помогне юще. а уйка ви? но той неможе и на себе си да помогне. . .“ употреблявать тая фигурж и въ писма Просителни, и Извинителни.

69-о. Поправленіе (*Epanorthosis*) є, кога то поправлявамы нѣкое слово, или смысл, коя то смы предсказали, за да кажемъ другж по' силж. н. п. „но отда-